

55. ՏԵՐՏԵՐՆ ՈՒ ՌԵՍԿԻՆ

Տրհուլչիմ ու զուռնաչիմ ընկեր կէղին, գիգան գեղե մի կընցնին։ Մութ կիտա վերեն, կըսին. — էրթանք էդա մարագ, չէրթանք կոնալս առնինք։

Տրհուլչին ու զուռնաչին միասին գացին մտան էտ մարագ։ էդ մարագ լէ տերտըրոջ մարագն էր։

էդ տերտերն ու ռեսկին իրարու տոստն են։

Հ'ընօր տերտեր խաբար տվեց ռեսկնգան. — Հ'ելի էրթանք հ'ըսօր մըր մարագ, մըզի քեֆ էնինք։

Ռեսկին լէ կըսա. — Լավ, ես լէ հավ կարմրցուցեր իմ, գաթեն թխեր իմ, հալվեն զարկեր իմ, կես գիշեր էղնի՝ հ'էլնինք ու էրթանք։

Նլան, կես գիշերին տերտերն ու ռեսկին միասին էկան։ Ռեսկնգան օսկիք վըր ճակտին, տաս օսկի լէ տերտերոջ ջեռքն ա, օր տա ռեսկնգան։

էրկուս էկան միասին, մտան ի մարագ։

Տերտերն ըսավ. — Ռեսկին, ուտինք, խմինք, նո՞ր քեֆ էնինք, թե՞ քեֆ էնինք՝ նոր ուտինք խմինք։

Ռեսկին ըսավ. — Քեֆ էնինք, նոր ուտինք խմինք։

էլան էրկուս տկլոզցան ու իրարու ծոց պառկան։

Մեկ լէ դրհուլչին կռպալ մի դրհուլչին զարկեց։

Ռեսկին ըսեց. — Իսոս ու Քրիստոս, էդի հ'առճին սատանեն ի։

էն գախ օր տերտեր ուրին գործ պտի տեսներ, դրհուլչին կռպալըմ լէ զարկեց։

Ռեակին ըսեց.— Իսոս ու Քրիստոս, էտի միշնեկ սատանեն ա:

էս տը դախ զուռնաշին ուր զուռնի պիպիճ սազեց:

Ռեակին ըսեց.— էդ լէ հետին սատանեն է:

Դըհուլին ու զուռնաշին բաշլեցին զարկել:

Ռեակին ըսեց.— էլի փախինք, տերտեր, էտի վերջին սատանեն ա, փախինք օր մըր հոգին ազատինք:

էլան ընկան դաշտ: Դըհուլին ու զուռնաշին լէ առան էդոնց օսկիք, հալվըներ, ու գաթեն, փախան ու գացին:

Ռեակին ու տերտեր էկան ըսին.— էմա՞լ էնինք մըր հալին: — Ռեակին, արի մըզի մե ճարմ էրա:

Ռեակին ըսավ.— Ես կէրթամ մըր տուն, դուռ կթորկիմ պաց: Կես սահաթ կմնա, ես հավար կէնիմ, թե գող մտի տուն իմ գլխու օսկիք ու հալվըներ տարան ու տարա՞ն օ... Դու լէ գնա ըսե. «Ես գնացի ժամ օր էրկու գլուխ ավետարան կարդամ, տեսա էրկու հատ գող խասան վրեսի, քիչ մնաց ընծի ըսպանեն, իմ հալվըներ ու իմ փարեն առան գացին»:

Ռեակին գնաց ուր տուն պառկավ: Հավար թողեց, թե «Յա՛մա՛ն, գող մտե տուն, առեր իմ գլխու օսկիք ու իմ շորեր ու գացեր են»:

Ըդոց տան մարգեր լէ էլան դուռ ընկան ու մարթ շտեսան: Ետ դռնալուռն տեսան օր փողնի մեշեն մե սիվտակ խալվըներով մարդ մի գիկա: Պատըվտավ մե քոշեն. էկա՛վ, էկա՛վ, տեսավ օր ուրանց գեղի տերտեր:

— Տո՛, տերտե՛ր, էդ ի՞նչ հալ ա, էդ ի՞նչ բան ա:

— Հե՛լ, աստված ձեր տուն չակուլա, ի՞նչ կխառցուք, քիչ մնաց օր սպանվենք:

Ինչո՞ւ:

— Ես գացինք օր էրկու գլուխ ավետարան կարթի եկեղեցին, դուռ էլա, օր տուն էրթենք, տեսա իրեք մարթ ընդեսեն էկան, խանչներ քաշեցին ու ընծի պտի սպանեն: «Վասն աստուծո»,— ըսի,— ընծի մի սպանեք, ես իմ հալվըներ կիտամ, տաս օսկի լէ կիտամ: էդոնք առին իմ օսկին, իմ հալվըներ ու գացին, ես լէ տկլոզ մանցի: Ծեր ծեն լսեցի, դեմ ծեղի էկա:

— Տերտե՛ր, մըր տուն լէ գող մտած ան, ռեսկնգա հալվըներ, գլխօսկիք տարած ան, քու գողն ու մեր գողն մեկ ա: Մըր տնեն էլած, քըզի ռաստ էկած են, քըզի լէ տկլոզուցած:

Ռեակին էն դեսեն խին շորեր մի քաշած վրեն էկավ.— Վա՛յ, տերտեր, իմ էրկու աչք խողե քոռներ, քըզի էս հալի մեջ շտեսինք: